

Говор чланице Делегације Парламентарне скупштине БиХ у Парламентарној скупштини Савјета Европе на редовном засједању ПС Савјета Европе Милице Марковић у оквиру дебате "Сарадња са Међународним кривичним судом и универзалност ове судске инстанце"

Стразбур, 27. јануар 2009.

„Господине предсједавајући, драге колеге,

Дозволите ми да кажем неколико ријечи поводом приједлога резолуције о сарадњи са Међународним кривичним судом (СРП) и универзалности ове судске инстанце. Тим више што извјештај Комисије за правна питања и људска права наводи моју земљу, Босну и Херцеговину, као државу која није потписала и ратифицирала Споразум о привилегијама и имунитету Међународног кривичног суда.

Данас, у времену глобализације, важно је да свака држава и цијела међународна заједница буду јединствени у борби против ратних злочина, геноцида и злочина против човјечанства. Уосталом, то и јесте основа за мир, стабилност и хуманост сваког друштва на планети. Ја то добро знам будући да долазим из државе која је прошла кроз страشان рат који је био сукоб између њена три народа. Тај рат је био болан и очајан за све у БиХ.

Поређења ради, желим рећи слједеће: током успостављања Међународног кривичног суда за бившу Југославију (ТРИУ) са задатком да суди физичким особама оптуженим за геноцид и ратне злочине, вјеровало се да је успостављена независна правосудна институција чији је циљ успостављање истине и правде за све којима је рат нанио штету, а нарочито за жртве рата. Тачно је да је, током успостављања ТРИУ-а, 1993. године, Резолуцијом 827 Вијећа сигурности, било држава које су сматрале да ће ТРИУ постати средство за политичке одлуке. Нажалост, након неколико пресуда овог суда, очигледно је да је Трибунал донио неколико пресуда које имају политичку позадину. Примјер: ТРИУ је донио пресуду

којом је на минималну казну осудио особе које су починиле страшне злочине чије су жртве били Срби. Овај трибунал је осудио Насера Орића, команданта босанске војске, на двије године затвора, а то је особа која је починила ратне злочине и геноцид у којима је било више од 3000 српских жртава. Гдје је ту правда и независна мисија међународног права?

Због тога по питању приступа овом питању као и мисији Међународног кривичног суда треба бити много пажљив. Нико не поставља питање и проблем да је потребно осудити све који су оптужени за геноцид, злочине против човјечанства и ратне злочине. Треба јако подржати тенденцију и новине у раду СРП-а у погледу сврставања у злочин и силовање које Римски статут опширно образлаже и дефинира силовање као прави међународни злочин, а не само као насртај на част и достојанство.

На крају бих жељела рећи да је за сваку међународну институцију, а нарочито за СРП, од суштинске важности независност и праведност. Ако су ове двије вриједности основа и смисао дјеловања СРП-а, онда ту политици нема мјеста. Наравно, СРП-у треба најприје дати формалне услове како би он могао радити. Стога ја подржавам приједлог резолуције о сарадњи са СРП и обавезу своје државе да потпише и ратификује Споразум о привилегијама и имунитету СРП., (крај)